

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 84/2016
14.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Јоже Ласла, адвоката из ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда Ш-3 У 15779/14 од 15.01.2016. године, са Агенцијом за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, из Новог Сада, Хајдук Вељкова 11, као противном странком, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба АА из ..., поднета против закључка Агенције за реституцију Републике Србије - Подручне јединице Нови Сад број 46-022093/14 од 31.10.2014. године за враћање одузете имовине, односно обештећење, поднет дана 26.02.2014. године, иза бившег власника ББ, као неуредан.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом из свих законом прописаних разлога, подносилац истиче да је у тужби изнела опште познате околности које су довеле до доцње у комплетирању документације уз захтев за враћање имовине. Сматра да је противзаконито одлучивање управног органа, који је одбацио њен захтев, као неуредан, уместо да поступи по одредби члана 58. став 1. Закона о општем управном поступку. Указује на то, да је таквим поступањем управног органа повређено њено право из основних начела управног поступка прописаног чланом 6. Закона о општем управном поступку. Наводи да одредбе Закона о враћању одузете имовине и обештећењу морају да буду у сагласности са основним начелима утврђеним одредбама Закона о општем управном поступку и да тако морају да се тумаче. Предлаже да суд захтев уважи, преиначи побијану пресуду Управног суда, као и оспорени закључак и наложи управном органу спровођење управног поступка. Указује на повреду одредбе члана 45. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер

је управни орган био обавештен о постојању поступка рехабилитације ранијег власника имовине, што представља претходно питање у предметном управном поступку, па је тај орган био дужан да поступак прекине до правноснажног окончања ванпарничног поступка рехабилитације, што није учинио.

Агенција за реституцију Републике Србије - Подручна јединица Нови Сад није дала одговор на захтев, већ је само доставила списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је правилно поступио када је, на основу одредбе члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, оспореним закључком одбацио захтев тужиле за враћање одузете имовине, односно обештећење, иза бившег власника ББ, јер је у поступку разматрања поднетог захтева утврђено да је исти, у смислу напред цитиране одредбе Закона, неуредан, а имајући у виду да тужила уз поднети захтев није доставила обавезни доказ предвиђен одредбом члана 42. став 4. тачка 3. Закона, односно, није доставила исправу о подржављењу имовине, а који доказ мора обавезно да се приложи уз сваки захтев на основу одредбе члана 42. став 7. Закона.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности који су могли да буду од утицаја на законитост оспореног закључка, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд. Стога су наводи захтева који се односе на недостатак образложења у потпуности неосновани.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева према којима је Управни суд пропустио да оцени наводе тужбе који се односе на немогућност странака да правовремено дођу до потребних исправа које се чувају код надлежних државних органа – архива, па налази да они нису основани. Правилно је, такође, Управни суд оценио да тужени орган није морао да странкама оставља рок да потребне исправе доставе, јер је одредбом члана 43. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано, у ставу 1. да захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. овог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбациће се, као неуредан. Стога су неосновани наводи подносилаца захтева о примени одредбе члана 58. Закона о општем управном поступку, када је Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, као *lex specialis*, прописано другачије.

Наводи захтева према којима је побијана пресуда донета уз повреду одредбе члана 45. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу нису

основани, јер је управни орган обавештен о постојању поступка рехабилитације ранијег власника имовине тек поднеском од 14.11.2014. године, дакле, пошто је пуномоћник подносиоца захтева примио закључак о одбацавању захтева, који је донет дана 31.10.2014. године.

Налазећи да остали наводи захтева не могу да доведу до другачије оцене законитости побијане пресуде, којом нису повређене одредбе Устава ни других закона, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу један диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 14.07.2016. године, Узп 84/2016

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан